

Colofon

© 2016 Rob Verweij

Omslagontwerp: Rob Verweij
Druk en Bindwerk : Brave New Books

Tilburg 1^e druk

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand, of openbaar worden gemaakt, in enige vorm of op enige wijze, hetzij elektronisch, mechanisch, door fotokopieën, opnamen, of enige andere manier, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de auteur.

Inhoudsopgave

Onverwacht genoeg

Vurig feest

Bang in het donker

Stille wateren, stille levens

De laatste kans voor een kansloze

Onverwacht genoeg

Oost-Londen, zaterdag 26 maart, 04.00 uur.

Charlotte stond op van haar ruim zittende stoel en trok haar jas aan. De werkdag zat er weer op. Ze deed het licht uit en liep door de deur naar buiten. Op dit tijdstip reed er geen openbaar vervoer meer, maar ze vond de wandeling naar huis nooit onprettig. Het was rond dat tijdstip erg rustig op straat en de vijf kilometer was lang genoeg om de sores van de dag van je af te zetten. Ze dacht aan de mooie dingen, aan de toekomst. De nabije toekomst en de verre toekomst. Diep in gedachten sloeg ze een hoek om. Het begon zachtjes te regenen. Tja, dat heb je weleens in het Grote Koninkrijk. Ook daar regent het. Ze trok de kraag van de korte jas op en versnelde haar pas. Ze had niet in de gaten dat ze werd gevolgd door een man van rond de vijftig jaar, gekleed in donkere kleding en een hoed die ver over zijn voorhoofd zat, waardoor je zijn gezicht niet kon zien.

Zijn passen waren duidelijk sneller dan de hare en in een straat waar de straatverlichting het had begeven, haalde hij haar in en pakte haar met een sterke hand bij haar schouder. Geschrokken draaide Charlotte zich om en keek de man aan.

“Wat mot je?” riep ze, met duidelijke angst in haar stem. De man glimlachte naar haar voordat hij iets zei.

Oost-Londen, zaterdag 26 maart, 13.00 uur.

Pete zat rustig op de houten bank van zijn veranda. Het was goed weer en als het lekker weer was in Londen dan ging je naar buiten.

De stadsgeluiden mengden zich met het gefluit van vogels. Pete keek naar de mensen, auto's, bussen en alle andere zaken die zich door zijn straat voortbewogen. Hij was inmiddels gepensioneerd en het was tijd om van het leven te genieten. Dat genieten hield niet echt over. Zijn vrouw was na een kort ziekbed overleden en zijn pensioen bleek tegen te vallen. Hij kreeg nog geen 60 procent van wat hem was verzekerd. Het had allemaal aan de inflatie gelegen. Men kon zoveel zeggen.

Allemaal gelul. Hij zat er mooi mee. Hij had per direct zijn huis moeten verkopen om een kleine flat te huren in Oost-Londen. Zijn dochter woonde ook nog bij hem en zat nog op school. Ze studeerde filosofie, al schoot dat niet echt op. Door de financiële ellende had ze erop gestaan om een baantje te zoeken die ze makkelijk met haar studie kon combineren.

Pete vond haar studie belangrijker, maar hij had zich neergelegd bij haar argumenten.

“Ik doe dit voor jou, pappie” had ze gezegd en welke vader kan daar nou tegen op? Ze had al snel werk gevonden. Ze bleek voor een uitzendbureau te werken. Het was iets met horeca en ze mocht de fooien houden. Dit was geen goudmijn, maar ze konden nu samen redelijk tot goed leven van wat ze samen bij elkaar legden.

Het had ook nadelen. Ze werkte vooral laat in de avond en soms tot in de ochtend. Hierdoor zagen ze elkaar veel minder en Pete vond dat zijn dochter er niet meer uitzag als een meisje van 22. Ze had geregeld wallen en was begonnen met roken. Dit had ze vroeger altijd smerig gevonden, ‘maar tijden veranderen,’ had ze gezegd. Verder was het hem opgevallen dat ze soms ook erg afwezig was en het was ook geregeld voorgekomen dat ze zomaar huilbuien kreeg. Pete was een paar maanden geleden wel heel erg geschrokken van zijn oogappel. Ze zat ‘s ochtends te roken in de stoel in de woonkamer met een gezwollen lip en een dik, paars oog. Ze had hem toen verteld ‘dat ze een moeilijke klant uit de zaak had moeten zetten.’ Ze had zich daarna in zijn armen gelegd en wilde er vervolgens nooit meer over praten. Wel had ze hem verzekerd dat ze voorzichtiger zou zijn in de toekomst. Hij hoorde gerommel in de keuken. Vaatwerk werd op het aanrecht gezet, de koffiepote werd gevuld met water. Pete liep de keuken in. Daar zag hij zijn dochter in haar onderbroek met een T-shirt aan. Ze had haar haar in een slordige staart gedaan en krabde in haar nek. ‘Koffie paps?’ Ze vroeg het zonder hem aan te kijken. Ze klonk echter niet verveeld. Eerder slaperig.

‘Lekker, goed geslapen?’ was zijn antwoord en tevens een interesse vraag.

‘Gaat wel. Ik lag er laat in.’ Ze roerde in haar koffie en leek naar het niets te staren. Pete kende zijn dochter als geen ander en hij zag aan haar dat er iets was waar ze mee zat.

Ze raadde zijn gedachten en gaf ongevraagd antwoord.

‘Toen ik gisteren na het werk naar huis wilde werd ik plotseling aangesproken door een ouwe kerel. Ik dacht eerst dat hij dronken was, maar hij bleek heel serieus iets aan mij te willen vragen.’ Ze ging zitten en krabde aan haar enkel. Ze keek naar de deur alsof ze verwachtte dat daardoor iemand binnen zou komen.

Pete keek haar bezorgd aan en vroeg of ze het verhaal verder wilde vertellen.

Het gebeurde immers nog weleens dat ze iets aankondigde en er dan plotseling over ophield, bijna alsof ze zich ergens voor schaamde. Ze knikte en nam nog een slok koffie. Hij deed hetzelfde en keek haar verwachtingsvol aan om verder te gaan met haar verhaal.

‘Ik vertelde hem dat het op dat moment niet goed uit kwam en dat ik naar huis wilde. Die kerel zei dat hij dit begreep, maar bleef aandringen dat hij met mij wou praten. Ik vroeg hem natuurlijk waarover hij het wilde hebben. ‘Spirituele zaken en ons aller noodlot’ zei hij toen. Dus ik dacht: wat een mafketel!’ Ze schudde haar hoofd, waardoor het elastiekje de strijd tegen het dikke haar opgaf en haar staart veranderde in de een dikke bos zwart haar. Zonder er echt op te letten deed ze de meest irriterende plukken haar achter haar oren. Ze ging verder. ‘Ik dacht eerst dat het zo’n jehova-idioot was, maar ik was aardig in de buurt.

Hij stelde zich heel beleefd aan mij voor door eerst zijn hoed af te nemen en een kleine buiging te maken. Ook dat maak je niet vaak mee in Oost-Londen, trouwens. Hij vertelde mij dat hij een psycholoog was en dat hij mij wilde interviewen voor een onderzoek. Hij vertelde mij ook nog dat hij op zijn onderzoek wilde promoveren en dat ik dus best een bedrag mocht vragen voor de tijd die het zou kosten. Ik moet zeggen dat me dat weer een beetje gerust stelde. Hij had vaker met jongeren gewerkt en hij daar juist veel energie van kreeg.’

‘Hoeveel?’ wilde Pete weten. Een psycholoog die wilde promoveren, op een missie. Daar moest geld uit te slaan zijn, dacht hij.

‘Dat is dus het gekke,’ ze nam nog een slok koffie en veegde haar mond af met de rug van haar hand, ‘bijna een maandsalaris.’

Pete zat verbluft te kijken. Een maandsalaris voor een babbeltje van hooguit een uurtje. Dat zou het leven een stuk aangenamer maken. Wie weet konden ze meer van die sessies houden.

‘Ik zou het gewoon doen. Waar wil hij over praten, denk je? Misschien heeft het iets met je werk te maken. Je werkte toch in een kroeg, meen ik?’

‘Eh... ja. Dat klopt.’ Hij zag haar snel opkomende blos niet. Ze stond op en liep de keuken uit.

‘Ik ga nog wat studeren. Vanavond komt daar toch niets meer van.’ Ze liet Pete achter waar hij stond. Hij had haar niet zien vertrekken. Zoals zo vaak was hij weer in gedachten. Hij was dan wel gepensioneerd, maar er zat nog genoeg leven in hem.

Wat zou hij gaan doen vandaag? Hij besloot dat hij in de middag een flink stuk zou gaan hardlopen.

Een kilometer of tien. Daarna uitzweten, douchen om vervolgens te gaan koken. Na het eten was het even naar het nieuws kijken. Na het nieuws zou zijn dochter gaan werken en Pete had besloten dat hij dan naar de kroeg zou gaan. Het was alweer een tijd geleden dat hij een getapte pint had gedronken.

Centraal Londen, 26 maart, 16.15 uur.

Een kwartier geleden had de Big ben viermaal geslagen. Vader Thomas was dol op dat geluid. De mooiste klokkentoren van het Britse Rijk stond in Londen en Vader Thomas kon nooit genoeg krijgen van het gebeier. Vandaag zou de laatste dag zijn dat hij de geluiden zou horen. Vandaag kwam de verlosser. De verlosser zou hem vandaag zuiveren van zijn zonden. De zonden die hij jaren achtereen had begaan. Hij deed zijn ogen dicht en dacht aan vroeger. Tranen begonnen over zijn wangen te lopen. ‘De Heer zal mij belonen en ontvangen in zijn Koninkrijk,’ mompelde hij.

Pete’s keuken, 26 maart, 17.00 uur.

Het diner was klaar. Pete zette de pannen op tafel. Hij dekte altijd de tafel als hij en zijn dochter samen aten. Helaas nog maar twee borden, maar het was niet anders. Hij deed alle spullen die hij voor het bereiden had gebruikt al vast in de gootsteen en spoelde die af. Zijn dochter had een hekel aan troep in de keuken. Daarmee leek ze sterk op zijn overleden vrouw. Hij raakte weer in gedachten. Was het maar anders gegaan.

Had hij maar meer aandacht aan haar geschonken, misschien had ze dan nog gel... ‘Wouw, dat ziet er lekker uit!’ Zijn dochter was binnen gekomen en bewonderde de tafel. Dat deed ze altijd en het deed hem ook altijd goed.

Ze pakte een stoel en ging zitten. Pete schoof ook aan en begon de borden vol te scheppen met aardappels, groenten en vlees.

Ze aten een tijdje zwijgend totdat er een mobieltje piepte. ‘Dat is de mijne.’ Ze stond op en rende naar boven. Ze kwam snel terug en ging weer aan tafel zitten. Ze zei niets. Pete wilde weten wie er had gebeld. Geen beller. Het was een sms bericht. Pete kon die zaken niet uit elkaar houden, maar zijn vraag bleef hetzelfde. ‘Heb je soms een vriendje?’ zei hij zowel hopen als plagen. Hij had al geen jaren jongens over de vloer gezien en had zijn dochter vaak genoeg verweten dat ze te druk was voor een normaal sociaal leven.

Ze kleurde even rood op, maar herstelde zich snel. ‘Ja, ik heb iemand leren kennen, maar ik ben bang dat het meer zakelijk aan het worden is dan datgene ik had gehoopt. Dat berichtje was van die kerel; hoe komt hij aan mijn nummer? Hij wilde weten of het nog door ging vanavond.’ Ze bleef even stil. ‘Ik heb teruggestuurd dat het inderdaad doorgaat. Ik begin toch wel nieuwsgierig te worden, waar hij met mij over wil praten.’

‘Zolang hij maar betaald zal het jou een zorg zijn lijkt me.’ Als het over geld ging was Pete niet altijd erg tactvol. Om die reden had zijn vrouw hem vroeger ook weinig thuis gezien. Altijd maar werken. Altijd maar poen verdienen.

Hij was in zijn geheel niet modern in zijn opvattingen geweest. Vrouwen hoorden thuis te werken. Koken, poetsen en kinderen groot brengen. Hijzelf diende er voor te zorgen dat het zijn vrouw en dochter aan niets ontbrak. Een daarom had hij hard gewerkt. Zoveel mogelijk Ponden verdienen zodat je thuis geen problemen krijgt en dat men niet gaat zeuren. Maar er waren periodes geweest dat hij alleen maar aan geld dacht en daardoor bijna nooit thuis was. Zijn vrouw had hem geregeld gevraagd, gezeurd en uiteindelijk gesmeekt om wat vaker thuis te zijn. Pete was hier doof voor geweest totdat ze ziek werd. Heel erg ziek. Ze was op Pete's aandringen naar de huisarts gegaan en die had haar met spoed doorverwezen naar het Royal Hospital. Maar het was al te laat geweest. Twee weken na de ziekenhuisopname was de begrafenis. Hij was bijna ingestort. Eindelijk, maar te laat had hij zijn fout ingezien. Maggy had hem gewoon teveel gemist en hij had dit niet doorgehad. Ze was simpelweg overleden aan een gebroken hart. Oké het was een agressieve vorm van kanker geweest, maar hij wist wel beter en had zichzelf de schuld gegeven van haar overlijden. Hij had alleen zijn dochter nog. Daar zou hij voor zorgen. Hij zou er voor haar zijn. Zolang hij leefde. Maar toen kwamen de andere problemen. De andere kant van geld. Als je te weinig hebt dan heb je snel meer nodig en voor je het weet wordt dit obsessief. Toen Pete hoorde dat zijn dochter in één avond een maandsalaris kon verdienen kwam hij bijna weer in het oude gestreste gevoel terecht. Hij riep zichzelf tot de orde en adviseerde zijn dochter om toch maar voorzichtig te zijn. Dit had zelfs in zijn eigen oren erg hol geklonken en gelukkig had ze niet gereageerd.

Ze ruimden samen de tafel af en Pete zette de tv aan voor het six 'o clock news. Zij maakte koffie en samen keken ze naar beelden over de opstandelingen in Libië. Het konden wel eens de laatste dagen van Khadafi zijn nu er een Europese coalitie had besloten om de handen ineen te slaan en een no fly zone in te stellen boven Libië.

Centraal Londen, 26 maart, 19.00 uur

Langzaam stond vader Thomas op. Zijn knieën kraakten. Hij had een uur op zijn knieën, zitten bidden voor het metershoge kruisbeeld in zijn kamer. Het was een gehuurde kamer. Een gehuurde kamer in een pension. Een pension vol zuiplappen, junkies en ander werkeloos volk. Het was echter de ideale plek voor vader Thomas. Ook deze mensen kon hij met zijn aanwezigheid een beter leven geven vond hij. Meer kon hij zich trouwens ook niet veroorloven want hij was uit zijn ambt gezet. Geen ambt en dus nagenoeg geen geld. Maar het maakte allemaal niets meer uit.

Hij had gebeden tot het zweet op zijn hoofd had gestaan. Hij was duizelig geworden van de verkrampende houding en het feit dat hij nu voor de zevende dag achter elkaar niet had gegeten. Vasten, zodat het lichaam rein wordt. Hij ging staan, liet de duizelingen even hun gang gaan en haalde toen een keer diep adem. Het ging al weer wat beter. Toen pakte hij de laptop die op zijn bed lag. Hij keek nog wat naar de beelden die hij van zijn harde schijf had opgeroepen en kreeg tranen in zijn ogen. 'Het is niet anders, de Heer gaat mij vergeven. Het offer. Mijn offer, het zal genoeg zijn.' Thomas pakte de laptop op en leek even te twijfelen.

Er begon een bekend gevoel wakker te worden in zijn onderbuik. ‘Nee, nee, het is over! Ik wil dat het weggaat!’ Hij smeed met een harde klap de laptop op de grond. Het apparaat sprong in zijn geheel uit elkaar. Thomas keek naar de scherven, de stukken plastic en de losse toetsjes met een woedend gezicht. Bijna was hij weer terug gevallen, maar hij was sterker geweest. Nu kon hij verder. De kruisweg zou in zijn geheel afgelegd worden zodat de verlossing totaal was. De priester pakte zijn lange zwarte jas van de kapstok en trok die aan. Vervolgens pakte hij een kleine, zwarte koffer van het bed en zette die bij de deur. Weer zuchtte hij. Het viel niet mee, maar hij moest verder. Na de volgende daad zou hij niet meer terug kunnen. Oké dan. Vader Thomas pakte een jerrycan vanachter zijn bed vandaan en goot de chemische inhoud ervan over de vloer. Hierna stak hij de kaars aan op het nachtkastje. Zodra de kamer verzadigd was van benzinedamp, zou de zaak in de lucht vliegen en daarmee was in één keer zijn huurschuld opgelost vond hij. Hij bekommerde zich niet om de andere bewoners. Dit was immers hun lot. Ze mochten blij zijn dat hij dit ook voor hen deed. Hij deed zijn jas dicht, sloot de deur achter zich en liep door de korte gang naar de voordeur. De priester keek nog een keer om met de koffer in zijn hand en zijn hoed op zijn hoofd. Zijn kamer was de eerste op de begane grond vooraan in de gang. Het reinigende vuur zou zich snel verspreiden door het pension en de voordeur zou door het vuur niet te gebruiken zijn. De achterdeur was onbereikbaar want daar had vader Thomas in de middag een stapel lege bierkragen voorgezet.

Tevens had hij deze op slot gedaan en de sleutel afgebroken in het slot laten zitten. De brandweer zou er nog een hele klus aan hebben.

Hierna liep hij neuriënd naar de kade van de rivier om van het uitzicht te genieten en van de geluiden van de Big Ben.

Oost-Londen, 26 maart, 19.50 uur.

Charlotte was op weg naar haar werk. Ze liep rustig aan. Zwetend op je werk aankomen, vond ze vreselijk. Er werd al genoeg gezweet in haar kamertje.

Het was vrij druk op straat. Mensen overal, auto's die probeerden de vaart erin te houden, jongeren die lullige opmerkingen maakten naar voorbijgangers. Er werd gefloten. Dat was duidelijk gericht aan Charlotte. Ze keek naar de jongeren, die zwaaiend aangaven dat zij gefloten hadden. Ze wilde een obscene gebaar maken, maar behield haar economische verstand. Dus lachte ze naar het groepje. De jongens juichten bij deze beperkte vorm van scoren. Charlotte liep snel door. Ze liep langs winkels, een snackbar, een seksshop en een winkel waar ze vooral gothic-spul verkochten.

Nog een kilometer en ze was er. Kapotte fietsen, oude auto's, rotzooi op de stoep. De buurt werd er niet beter op. Ergens snapte ze wel dat de buurt achteruit ging. Het was 20.00 uur toen ze op haar bestemming arriveerde. Ze deed de deur open en drukte op een knop naast de deurpost. Een klein lampje boven haar hoofd sprong aan. Ze hoorde nog net iemand fluiten op straat voordat ze de deur dicht deed. Zuchtend deed ze haar jas uit. Deze hing ze op in een kleine kast.

Vervolgens deed ze ook haar shirt en broek uit. Ze maakte haar haren los en trok het gordijn open. Hierdoor had ze een goed uitzicht op de straat en vanuit de straat had men een goed zicht op haar. Ze deed het rode licht aan en ging met een uitdagende gezichtsuitdrukking in haar luie stoel zitten. Een nieuwe werkdag was begonnen.

Oost-Londen, 26 maart, 20.30 uur.

Pete trok de voordeur achter zich dicht en liep de straat op. Onderweg ritste hij zijn jas dicht en zette er de pas in. Hij merkte dat hij wat stijf was in zijn benen en dat deed hem eigenlijk wel plezier. Het betekende dat hij in de middag goed gesport had. Deze wandeling zou hem goed doen. Dat het einddoel de kroeg was vulde hem met een goed gevoel. Hij hoopte dat hij wat kameraden van vroeger zou treffen. Als dit niet zo zou zijn dan kon hij altijd nog een babbeltje aanknopen met de barkeeper. Dat was een geschikte vent. Hij hield net zoveel van geintjes als van zijn kroeg. Pete verzonk verder in gedachten. Hij hoopte dat er niet teveel jongelui in de pub zaten. Zo'n groepje kon heel sfeerbepalend zijn en dat was niet altijd positief. Er kwamen de laatste tijd veel 'slechten' zoals hij dat noemde.

Kereltjes van een jaar of twintig die doorlopend hardop zaten op te scheppen over hun 'chickies.' Pete kon zich daar dood aan ergeren.

Ineens moest hij weer aan zijn dochter denken. Hij vond het jammer dat ze nog vrijgezel was, maar aan de andere kant was dat nog altijd beter dan dat ze thuis kwam met zo'n waardeloze stronchoop.

Hij vroeg zich af wat dat gesprek in zou houden dat ze deze avond zou hebben. Ze zou hem bellen vanuit de bar waar ze werkte, op zijn mobiel zodra het ‘interview’ erop zat. Na een half uurtje lopen zag hij het bord van de ‘Three Swallows.’ Hij stapte naar binnen en begroette de barman. ‘Hé Jack, hoe is het leven?’

Charlottes kamer, 26 maart, 22.00 uur.

Ze deed het gordijn weer dicht. Haar goed betalende klant was gearriveerd. Ze was nerveus. Hij niet. Hij leek eerder erg kalm, erg zeker.

Hij nam zijn hoed af en begroette haar hoffelijk.

‘Goedenavond juffrouw. Hoe maakt u het? Zullen we dan maar beginnen?’

‘Wilt u eerst afrekenen? Dat is een vaste gewoonte. Ik ben helaas al vaak genoeg belazerd.’

Hij keek haar aan en een vreemde glimlach verscheen op zijn gezicht. Zijn mond lachte maar zijn ogen niet.

‘Zakelijk, maar eerlijk. U heeft gelijk. U kent mij niet en u zult u zelden iemand als ik of vanuit mijn vak als klant binnen hebben gehad.’ Hierop haalde hij een stapeltje bankbiljetten uit zijn zak. Ze schrok toen ze zag dat het precies 10.000 pond was.

‘U wilt een abonnement denk ik.’ Ze had direct spijt van haar ordinaire opmerking en beet op haar lip.

De priester zag dit en lachte hardop. ‘Nee dat niet, maar ik weet nu in ieder geval zeker dat u geen eierwekker zult zetten om de tijd te bewaken zodat ik gewoon het gesprek kan gaan houden zoals ik dat wil. Maakt u zich niet druk om de hoeveelheid geld. Niemand maalt daar nog om.’